

under det tvetydige Udtryk „Danmarks Rige“ skulde efter Røgles Mening tillige omfatte Slesvig, som den dog umuligt kunde omfatte, siden Alt, hvad der særligt skulde gjælde om Slesvig, hvis Selvstændighed jo dog var garanteret ogsaa ved den Kongl. Proclamation af 27de Marts 1848, aldeles ikke var optaget deri. Dette foranledigede Kongen til at vedtage Grundloven med det Forbehold, at Alt, hvad der vedkommer Forholdet til Slesvig, skulde berøe, indtil Freden var tilveiebragt, og dette har under de Forhold, der siden have udviklet sig, ført til, at Slesvig ikke har kunnet indlemmes i denne Forsatning, og at der derimod skal oprettes en Forsatning, der ikke blot, saaledes som Proclamationen af 27de Marts 1848 indeholder, skal være fælles for Danmark og Slesvig, men ogsaa for det hele Monarchie, ikke blot saaledes, som der allerede i Proclamationen af 1848 var bebudet for Danmark og Slesvig, men nu ogsaa for de øvrige Landsdele, der alene tillige skulle have deres særegne Forsatninger for deres indre Forhold. Herved er en væsentlig Forsatningsforandring bleven nødvendig; den angaaer det Almindelige; men dette Almindelige og Fælles er Noget af det Allervigtigste. Deriblandt hører f. Ex. en væsentlig Deel af Besatningsretten; den maa i mange Henseender blive ordnet paa en anden Maade, end den har været ordnet paa i Grundloven for Danmark, men det er Regjeringen ikke istand til for Tiden at bestemme; og den kan ikke gjøre det til Gjenstand for en særlig Forhandling og Beslutning i en enkelt Deel af Monarchiet, uden at der kunde blive en Fællesforsamling. Dette Sidste erkjende jo ogsaa flere af Thingets Medlemmer for at være den rette Wei; men en saadan Fællesforsatning kan ikke nu sammenfalbes, fordi man ikke har noget Fundament, hvorpaa den skal bygges. Det vil i alt Fald være en Forsamling, som maatte dannes ved en fri og B. Beslutning, og ingenlunde en Forsamling, som var dannet efter de Regler, hvorefter det nærværende Thing er sammensat; men under de nærværende Forhold og under den lidende Harmonie, som for Tiden er imellem de forskellige Landsdele, kan man jo ikke vente, at man derved skulde kunne komme til noget

ønskeligt Resultat, og at holde en saadan Forsamling og sætte sig forud paa det Punkt, at man eenstødt skulde rette sig efter, hvad der ønskedes i den ene Landsdeel, uden at maatte tage Hensyn til de andre Landsdele; det vilde ikke være retfærdigt og heller ikke redeligt. Det, som man altsaa maatte ønske, og det, som, idetmindste saaledes som Sagen stiller sig for Tiden, er den eneste Betingelse, for at vi kunne komme til at ønskeligt Resultat, det var, at man vilde have den Tillid til Regjeringen, at den, ligesom den i den særlige Grundlov for Kongeriget Danmark væsentligt har vedligeholdt de Rettigheder, som Grundloven har hjemlet, forsaavidt de kunne anvendes i den særegne Deel af Staten, saaledes ogsaa vilde paa en til Forholdene svarende Maade haandhæve alle væsentlige constitutionelle Rettigheder, som ikke kunde udøves uden igjennem Fællesforsamlingen. Der behøves jo virkelig en Tillid, for at man skulde kunne gaae ind herpaa; men en saadan Tillid er langt fra ikke tilstede i den Grad, som man kunde ønske sig. (Flere Stemmer: Nei!). Ja, jeg veed det nok! det er mig kjært, at jeg imellem kan faae Bisfald; men hvorvidt de, der finde en særdeles Tilfredsstillelse ved at udtale denne Mangel paa Tillid, virkelig have en velbegrundet Berettigelse dertil, det vil sige, en indre Berettigelse. — thi man har jo vistnok Ret til at sige det —, og hvorvidt man derved fremmer Landets Lær, det er Noget, hvorom man maatte i en tilkommende Tid vil dømmen noget anderledes end for nærværende Tid. Af de Forslag, som ere gjorte, er det 3die Mindretals det, som Regjeringen snarest kunde ventes at gaae ind paa; men deraf vilde jo dog følge, at den Vedtagelse, der for Diebliffet kan foregaae af Kongeriget Danmarks Grundlov, vilde først faae nogen Betydning, naar man omsider kom til den tredie Rigsdag, hvori Forsatningsloven skulde prøves. Det vilde nu kun være en ganske betinget og foreløbig Vedtagelse, som foregik, for at gjøre Sagens Tilendebringelse paa den tredie Rigsdag mulig under visse Omstændigheder; men jeg tør ingenlunde gaae ind paa, at det i og for sig vilde være aldeles tilfredsstillende; jeg ventter ikke af denne nærværende 2den Behand-